

2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll), idet jeg tror, det er det eneste rigtige, at vi paa dette Punkt gaa tilbage til Lovforslaget, saaledes at kun naar der foreligger modstridende Kendelser i samme Sag ved Undervoldgiftsdomstolen, kan Sagen umiddelbart gaa til Appeldomstolen, medens i alle andre Tilfælde Overøvrigheden maa skønne over, om der er rimelig Grund til at forlange Sagen appelleret. Derved opnaar man, at Loven kommer til at virke saa hurtigt, som man har ønsket og haabet, og det er min Tro — og deri er jeg blevet bestyrket ved at høre den højtærede Minister udtale sig i det andet høje Ting —, at Overøvrigheden ingenlunde vil nægte at lade en Sag komme for Appeldomstolen, naar der er nogen rimelig Grund til at antage, at den mulig kan faa et andet Udfald der. Med disse Ord skal jeg anbefale det af det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) stillede Forslag, men fraaede at vedtage det af det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Døcker) stillede Forslag, saa meget mere som jeg ved at forhøre mig i det andet høje Ting har erfaret, at der er grundet Haab om, at man ikke der har saa meget mod at føre Lovforslaget tilbage til dets oprindelige Skikkelse, men at det vil støde paa store Vanskeligheder, hvis vi følge det ærede 4de Medlem for 7de Kreds, idet man i Folketinget nødtigt vil gaa den Vej.

Justitsministeren (Bilow): De af det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) under Nr. 1, 3 og 4 stillede Ændringsforslag gaa ud paa at bringe Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, hvori det blev forelagt af Ministeriet, alene med den Tilføjelse, som skete i Folketinget, at Overøvrigheden, naar den skønner, at der i Handel om det samme Husdyr er afsagt modstridende Kendelser, skal give Tilladelse til, at Sagen indbringes for Appeldomstolen. Om denne Tilføjelse, som bibeholdes, kunde jeg sige, at den ikke har reel Betydning, idet man maa forudsætte, at Overøvrigheden, uden at det udtrykkeligt staar i Loven, i alle saadanne Tilfælde vil bringe Sagen frem for Appeldomstolen, thi er der noget Tilfælde, som kan betragtes som et særligt Tilfælde, er det dog det, hvor der om samme Handel er afsagt modstridende Kendelser. Men paa den anden Side er det vist rigtigt nu at bibeholde Bestemmelsen, thi er den en Gang kommen ind, kunde man maaske, hvis den blev tagen ud, være tilbøjelig til at drage en Modsætningslutning. Skade kan den ikke gøre,

thi alle ere enige om, at i saadanne Tilfælde bør der finde Appel Sted. At jeg i øvrigt intet kan have imod, at Lovforslaget bringes tilbage til den Skikkelse, det havde, da jeg forelagde det, er noget, som siger sig selv. Jeg kan derfor anbefale de Forslag, som ere stillede af det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll).

Det Forslag, som er stillet af det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Døcker), gaar ud paa, at Sagerne skulle indbringes for Appeldomstolen, naar Sagens Genstand havde en Værdi af 300 Kr., og det ændrer altsaa Folketingets Bestemmelse om, at Sagens Genstand skal have en Værdi af 800 Kr. Jeg har om dette Punkt i Folketinget udtalt følgende — det findes Sp. 6539 i Folketingstidende — som jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse: „Give vi almindelig Adgang til Appel, naar det kun drejer sig om 500 Kr., er jeg bange for, at Appellerne kunne blive for hyppige, og det er der en Fare ved. Hele det sikre Fortrin ved denne Lov er nemlig Hurtigheden. Men nu er det en almindelig Erfaringssætning hos Sagførere, at Parterne have en Tilbøjelighed til at søge at benytte Appel, saa længe der er en Mulighed for at faa Resultatet forandret. De hænge sig tidt, om jeg saa maa sige, i et Halmstraa. Er der en Mulighed endnu, er der en Chance, der endnu kan benyttes, søge de at faa Appel, og det, vi skulle modarbejde ved denne Lov, er netop, at Sagerne trække ud, fordi man her med Sandhed kan sige, at medens Græsset gror, dør Horsemor. Den hurtige Afgørelse er en stor Fordel. Give vi almindelig Adgang til Appel, uanset om Resultatet efter al Sandsynlighed bliver det samme, komme vi let til at modarbejde Lovens Formaal. Men det skal jeg være villig til at forhandle om med Udvalget.“ Der har jeg altsaa anført de Grunde, jeg havde imod i Lovforslaget at indføre en bestemt Adgang til at appellere, naar Sagens Genstand naaede en bestemt Værdi; men under Folketingsforhandlingerne kom man til dette, som jeg ogsaa gik med til, at sætte en Grænse af 800 Kr. Under de videre Forhandlinger blev imidlertid den Betragtning fremsat, at en saadan Bestemmelse vilde virke til Skade derigennem, at der kunde skabes en Misstemning mod selve Loven. Det blev fremhævet, at naar man satte en saadan Grænse ind, vilde det kunne udlægges saaledes, at kun de velhavende, de rige, som kunde have Sager, hvor det drejede sig f. Eks. om en værdifuld Hest, en Hest